

Sygn. akt III CZ 13/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie A. P.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2015 r.,
zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 grudnia 2014 r.,

**1. odrzuca zażalenie w zakresie pkt 1 zaskarżonego
postanowienia;**

**2. oddala zażalenie w zakresie pkt 2 zaskarżonego
postanowienia.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 122 305,64 zł i odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania A. P. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie z wniosku K. P. o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, którym zmienione zostało - na skutek apelacji uczestnika - postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy przyjął, że razie wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie o podział majątku wspólnego wartością przedmiotu zaskarżenia nie jest wartość całego dzielonego majątku, lecz wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) danego uczestnika, który ogranicza się w wymiarze majątkowym do wysokości jego udziału w poddawanym podziałowi majątku. W niniejszej sprawie ustalona przez Sąd drugiej instancji wartość majątku podlegającego podziałowi wyniosła 244 611,28 zł. Podanie tej wartości jako wartości przedmiotu zaskarżenia przez uczestnika jest niewłaściwe, gdyż - wobec ustalenia równych udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym - wartość jego udziału wyniosła 122 305,64 zł. Ta kwota wyznacza również wartość interesu majątkowego uczestnika w zaskarżeniu postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 31 lipca 2014 r. i stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną. Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, gdyż nieosiągnięta została wymagana minimalna wartość przedmiotu zaskarżenia 150 000,00 zł (art. 519¹ § 2 k.p.c.).

Uczestnik wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 11 grudnia 2014 r. Zaskarżając je w całości zarzucił naruszenie art. 25 § 1, art. 233 § 1, art. 398⁴ § 3 zd. 1 i art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 i art. 519¹ § 2 k.p.c. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 244 611,28 zł oraz przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie w zakresie, w którym dotyczy ustalenia w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2014 r. wartości przedmiotu zaskarżenia, jest niedopuszczalne (por. art. 394¹ § 1, 1¹ i 2 k.p.c.). Kontrola tego postanowienia w tym zakresie dokonywana jest w ramach rozpoznawania zażalenia na odrzucenie skargi kasacyjnej (art. 380 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.).

Utrwalony jest pogląd, że w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej między małżonkami wartością przedmiotu zaskarżenia (art. 519¹ § 2 k.p.c.) jest nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie. Z reguły nie może ona przekraczać wartości udziału w majątku wspólnym uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60; z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 107/09, nie publ.; z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, nie publ.).

W niniejszej sprawie uczestnik podważa w skardze kasacyjnej ustalenie przez Sądy pierwszej i drugiej instancji równych udziałów w majątku wspólnym, twierdząc, że jego udział powinien być zostać ustalony na 68,62%, a jego byłej małżonki – na 31,38%. Podnosi także, że oba Sądy nie ustaliły pełnego składu majątku wspólnego, gdyż nie uwzględniły wśród jego składników odprawy emerytalnej wnioskodawczyni, jej nagrody jubileuszowej i kwoty uzyskanej przez nią ze sprzedaży przysługujących jej wcześniej akcji pracowniczych. Nie podaje wartości tych składników, lecz uważa, że jej ustalenie było obowiązkiem Sądu drugiej instancji.

Gdy skarżący podważa wysokość udziałów w dzielonym majątku wspólnym, wartością jego interesu majątkowego jest różnica między wartością jego udziału w tym majątku w wysokości ustalonej w zaskarżonym orzeczeniu a jego wartością w wysokości odpowiadającej jego żądaniu. Wysokość udziału uczestnika przyjęta przez Sąd drugiej instancji wyniosła 50% (udziały równe), a jego wartość – 122 305,64 zł. Według uczestnika wysokość jego udziału powinna wynieść 68,62%, co dałoby - w przybliżeniu - kwotę 167 852,26 zł. Różnica między wskazanymi kwotami wynosi 45 546,62 zł. Ta różnica wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia uczestnika, gdy kwestionuje on wysokość udziałów w majątku

wspólnym. Określa ona bowiem zakres pokrzywdzenia uczestnika z tego tytułu zaskarżonym postanowieniem.

Podważanie objęcia albo też nieobjęcia określonych składników majątkowych podziałem wymaga podania ich – choćby przybliżonej – wartości, ponieważ w tym zakresie o wartości przedmiotu zaskarżenia decyduje wartość tych składników (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., OSNC 2004, nr 1, poz. 11; z dnia 12 lipca 2007 r., III CSK 177/07, nie publ.). W okolicznościach niniejszej sprawy – aby osiągnięty został próg 150 000,00 zł (art. 519¹ § 2 k.p.c.) - wartość składników, które zdaniem uczestnika nie zostały uwzględnione w ramach podziału, przy uwzględnieniu kwoty 45 546,62 zł, o której mowa powyżej, musiałyby wynosić około 104 455,00 zł. Brak jednak podstaw do takiego ustalenia w materiale sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 i art. 13 § 2 oraz art. 519¹ § 2, orzekł jak w sentencji.